

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.153/2016/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer birtoklásának büntette miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év március hó 17. napján kelt 26.B.97/2016/13. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott anyja nevét pontosítja. A terhére rótt bűncselekmény megnevezése helyesen kábítószer birtoklása büntette, anyagi jogi megjelölése helyesen Btk.178.§ (1) bekezdés **V. fordulat**, (2) bekezdés c./ pont.

A vádlott helyesen 2015. június hó 19. napjától **20.** napjáig volt őrizetben.

Az elsőfokú eljárásban felmerült további 136.282,- (egyszázharminchatezer-kettőszáznyolcvankettő) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 157.366,- (egyszázötvenhétezer-háromszázhatvanhat) Ft bűnügyi költségből 141.286,- Ft (egyszáznegyvenegyezer-kettőszáznyolcvanhat) bűnügyi költséget az állam visel, míg 16.080,- (tizenhatezer-nyolcvan) Ft-ot a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. március hó 17. napján kihirdetett 26.B.97/2016/13. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntetében (Btk. 178.§ (1) és (2) bekezdés c) pont) ezért őt 6 (hat) év szabadságvesztésre és 6 (hat) év Magyarország területéről történő kitiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. Kimondta, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.362/2016/1-I. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat nem tartotta megalapozottnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Az ügyben a szükséges és lehetséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette. A rendelkezésre álló bizonyítékok részletes mérlegelése alapján kellően megindokolta, hogy a vádlotti vallomással szemben mely bizonyítékot és miért vett figyelembe a tényállás illetve a vádlott bűnösségének a megállapításánál. Kellően megindokolta azt is, hogy tényről tényre hogyan és miért következtetett. Indokolása során feloldatlan ellentmondást nem hagyott. Az ügyészi álláspont szerint a bíróság által megállapított tényállás megalapozott - azt a vádlott és védő részéről sem érte támadás - így az irányadó a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményt is. Bár a bűnösségi körülményeket helyesen tárta fel a törvényszék és a vádlottal szemben kiszabott büntetés neme igazodik a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához és a bűnösség fokához, a büntetés mértéke a Btk. 80.§ (2) bekezdésében írt rendelkezéseknek nem felel meg, ezért annak lényeges emelése indokolt. Indítványozta az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását, bejelentette, hogy azon az ügyészség képviselője nem kíván részt venni. Indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra annyiban változtassa meg, hogy a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú főbüntetést szabjon ki, egyebekben pedig hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a vádlott felszólalásában a cselekményt beismerte, megbánásának adott hangot.

A vádlott védője perbeszédében a kiszabott büntetés enyhítésére látott lehetőséget a beismerő vallomásra, a büntetlen előéletre, és a gyermekek eltartására hivatkozással.

A vádlott az utolsó szó jogán megtett nyilatkozatában büntetése enyhítését kérte kiskorú gyermekeire, felesége betegségére, beismerő vallomására, megbánására hivatkozással.

A Fővárosi Ítéletábra nyilvános ülés keretében eljárva bírálta felül a törvényszék ítéletét az a megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a büntető eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, minden tekintetben megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (2) bekezdés a)-d) pontjában írt hibákban és hiányosságokban nem szenved, ezért az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat irathűen sorolta fel, kimerítően foglalkozott a vádlott előadásaival, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal, valamint a vegyész- és toxikológus szakértő véleményével.

A bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve értékelte, kellő indokolás mellett adott számot arról, hogy miért vetette el a vádlott vallomását, mérlegelése a logika szabályainak megfelelt. Kifejtette a vádlott vallomásában rejlő ellentmondásokat, helyesen állapította meg, hogy nem szavahihető. Összegezte azon körülményeket, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott tudomással bírt az általa szállított bőröndben lévő kábítószerrel (ítélet 9. oldal utolsó bekezdésétől). Észlelte az ítéletábra, hogy az indokolás annak ellenére tartalmaz feltételezésre utaló

kifejezéseket, hogy a törvényszék tényként állapította meg helyesen a vádlotti magatartást és tudattartalmat, ezért ezeket (nagy valószínűséggel, feltehetően, stb.) az ítélet tábla mellőzi.

A mérlegelés helytállóságát bizonyítja, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését a másodfokú eljárásban beismerte.

A megállapított tények alapján helyesen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

A törvényszék helyesen mutatott rá, hogy a vádlott cselekménye a kábítószer birtoklásán belül meghatározott futár tevékenység, terhére az országba behozatal fordulat állapítható meg. Ehelyütt is mellőzni szükséges azonban a fentebb írt okból a drogfutári magatartás rögzítése előtt a feltehetően kifejezést (ítélet 11. oldal 3. bekezdés 3. sor).

Az elsőfokú bíróság azt taglalta az ítélet 11. oldal (3) bekezdésétől, hogy az utazás körülményei, a turista cél kétségbe vonhatósága, a repülőjegy vásárlás, a szálláshelyre jutás, az Indiában tartózkodás és annak költségei, a George nevű személlyel való kapcsolat, az ismeretlen személytől átvett bőrönd, a bőrönd rábízásának indoka és körülményei arra utalnak, hogy több személy közreműködésével megvalósuló, a kábítószer forgalomba kerülését célzó magatartás is felvetődött az értékelés során, ugyanakkor a bizonyítékok nem képeztek olyan zárt láncolatot, amely kapcsán ítéleti bizonyossággal lett volna megállapítható a birtokláson kívül eső forgalmazói típusú, súlyosabb büntetéssel fenyegetett magatartás. Ezen megállapítás nem kifogásolható, szükséges azonban annak rögzítése is, hogy a vád tényei is a kábítószer birtoklása tényállását tartalmazzák, mely keretet ad az ítélet történeti tényállásának, azon a bíróság túl nem terjeszkedhet.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy a szervezett elkövetés megállapítása sem volt lehetséges bizonyíték hiányában.

Észlelte ugyanakkor az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság nem a Btk. Különös részében írt bűncselekmény megnevezést rögzítette, melyet az ítélet tábla pontosított.

Nem jelölte meg az elsőfokú bíróság az országba behozatal fordulat pontos törvényhelyét, mely a Btk. 178.§ (1) bekezdés V. fordulata szerinti magatartás, a kábítószer mennyisége pedig a (2) bekezdés c) pont szerinti minősülést alapozza meg.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vádlott által Magyarországra behozott kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határát ötszörösen haladta meg.

A törvényhozó a 178.§ (2) bekezdés c) pontjában írt különösen jelentős mennyiségű kábítószerre történt elkövetést 2013. július hó 1. napjától azon megfontolásból iktatta a Btk-ba, hogy önmagában a mennyiségnél fogva is szigorúbb büntetési tételt (5-15 évig terjedő szabadságvesztés) társítson a kábítószer birtoklásához abban az esetben is, ha forgalmazói típusú magatartásra nem vonható következtetés az elégtelen bizonyítékok miatt, kifejezve ezzel a cselekmény társadalomra veszélyességét.

Helyesen sorolta fel a törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket, melyek alapján a törvényi minimumhoz közelálló, 6 év tartamú büntetést szabott ki döntően arra hivatkozással, hogy ezt a vádlott büntetlen előélete és az elkövetés módja lehetővé teszi. A másodfokon eljáró ítélőtábla megítélése szerint az elsőfokú eljárásban fennálló bünteteskiszabási körülmények alapján a büntetés eltúlzottan enyhe volt. Ugyanakkor a másodfokú eljárásban a vádlott a cselekmény elkövetését beismerte, és megbánásának adott hangot, melyek további igen nyomatékos enyhítő körülmények, melynek figyelembe vételével az ítélőtábla a büntetés súlyosítását nem tartotta indokoltnak. Ugyanakkor a védő által kért enyhítésre sem látott lehetőséget, a kiszabott büntetés a másodfokú eljárásban felmerülő újabb enyhítő körülmények értékelésével vált a bűncselekménnyel és a bűnösségi körülményekkel arányossá.

Helyesen állapította meg a törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban.

A vádlott kiutasítása törvényes, a kiutasítás tartamának meghatározásával is egyetértett az ítélőtábla a Btk. 59.§ (2) bekezdésében írt keretek között.

Helyes a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról történő rendelkezés is.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására is helytállóan került sor a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése rendelkezése alapján. Ugyanakkor a vádlott által őrizetben töltött idő utolsó napját helytelenül jelölte meg a törvényszék, az nem lehet azonos az előzetes letartóztatásban töltött idő első napjával, melyet javítani volt szükséges.

Helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az elkobzásról, egyes bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, melynek törvényhelye a Be. 155. § (4) bekezdése.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés ugyancsak megfelel az eljárási jogszabály rendelkezésének.

A fent írtak alapján az ítélőtábla a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a törvényszék ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján néhány pontosítással helybenhagyta, javította a vádlott anyja nevét is az okiratok tartalmának megfelelően a Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján.

Megállapította, hogy az elsőfokú ítélet fordításával kapcsolatban további 136.282.- forint bűnügyi költség merült fel az elsőfokú eljárásban melyet a Be. 339. § (2) bekezdése alapján az állam visel.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban a fordítással, tolmácsolással kapcsolatban felmerült további bűnügyi költséget ugyancsak az állam viseli a Be. 339. § (2) bekezdése alapján, míg a vádlott részére kirendelt védő díját a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a másodfokon eljáró ítélőtábla a bűnösnek kimondott vádlottra terhelte.

Budapest, 2016. év november hó 14. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2016. március hó 17. napján kelt 26.B.97/2016/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 153/2016/18. számú végzése folytán 2016. november hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. november hó 14. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke